

Een tuin vol bloemen

Katie Fforde bij Boekerij:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen

www.boekerij.nl

Katie Fforde

Een tuin vol bloemen

Wanneer twee heel verschillende vrouwen samen
een verwaarloosde tuin opknappen, komt hun
leven in een stroomversnelling

ISBN 978-90-225-8144-5

ISBN 978-94-023-0952-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Secret Garden*

Vertaling: Hanneke van Soest

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2017 Katie Fforde Ltd

Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle vrouwen die tuinieren, overal ter wereld

1

Philly probeerde vergeefs met haar tanden een reep ducttape van de rol te scheuren. ‘Geef je me de snoeischaar even aan, Groot?’ verzuchtte ze. Een ijskoude wind blies in de mouwen van haar jas. Als de primula’s en bloembollen in de kas niet al volop in bloei hadden gestaan, zou ze denken dat het februari was in plaats van april.

Haar opa schudde zijn hoofd. ‘Dat moet je met een schaar doen, of met een mes. Kijk, zo.’ Hij haalde zijn onafscheidelijke Zwitserse zakmes uit zijn broekzak en sneed de tape door.

Philly nam de reep tape aan, plakte het op de scheur in de tunnelkas en controleerde de rest van de folie op gaten. ‘Er is storm voorspeld, dus ik moet voorkomen dat er wind in de kas kan komen.’

‘Lieve kind,’ zei haar opa, ‘wat jij nodig hebt, is een nieuwe kas. Laat mij er toch een voor je kopen.’

Philly gaf hem het zakmes terug. Ze was allang blij dat de kas voorlopig winddicht was. ‘Moeten we het daar elke dag

over hebben, Groot? Eén keer per week lijkt me meer dan voldoende.’

‘Toe nou. Met een beetje pech waait dit oude geval plat. Dan blijft er niets van je mooie salvia’s over.’

Philly knikte. ‘Dat is waar, maar het is nu te laat om een nieuwe kas te kopen.’ Ze glimlachte naar hem omdat ze wist dat hij deze discussie nooit zou winnen.

‘Maar niet te laat voor de volgende storm,’ wierp haar opa koppig tegen. ‘April doet wat hij wil. Misschien heeft hij nog een orkaan voor je in petto.’

Ze legde haar hand op zijn arm. Hij was al even koppig als zijzelf. ‘Ik vind het heel lief van je, maar ik sta al genoeg bij je in het krijt. Zodra ik genoeg geld heb, koop ik een nieuwe.’

Haar opa sputterde nog wat na, maar gaf zich – voorlopig – gewonnen. ‘Kom, het is tijd voor een kop thee. Ik heb taart gemaakt.’

Philly’s gezicht klaarde op. ‘Wat is er deze keer niet goed aan? Ben je de walnoten in je koffie-walnotentaart vergeten?’

‘Nee, ik heb gebrande *trifle* gemaakt.’

‘Wat?’ reageerde ze verbaasd. ‘Heb je hem laten aanbranden?’

‘Nee, grapjas. Maar hij is goed genoeg voor de verkoop.’

Philly moest lachen. ‘Dat zal wel meevallen. Maar vind je het erg als ik de thee oversla? Ik moet nog een paar boeketten maken en uitgelopen bloembollen uitzoeken voor de markt. Het materiaal ligt al klaar, dus het zal niet lang duren. En ik moet nog bellen. Het moet vandaag eerder omdat ze naar een feest gaan, weet je nog? Daarna kunnen we eten. Goed?’

‘Prima. Ik zal de aardappels alvast in de oven zetten, dan eten we de *trifle* als toetje.’

‘Perfect!’ Philly kuste hem op zijn wang, gaf hem een arm en liep een eindje met hem op. Toen ze bij het pad aankwamen dat naar de bijgebouwen voerde, scheidten hun wegen zich.

Haar opa liep door naar huis, zelf ging ze op weg naar een van de schuren.

Ze zag op tegen het telefoontje. Ze had haar ouders niets nieuws te vertellen. In elk geval niets waardoor ze zich minder zorgen om haar zouden maken. Zoals altijd zouden ze willen weten wanneer ze nu eindelijk terugkwam naar Ierland, ook al zou dat betekenen dat ze Groot alleen moest achterlaten in Engeland.

Ze wilde niet het avontuur opgeven dat ze drie jaar geleden met haar opa was aangegaan, toen hij toevallig op internet op een boerderijtje was gestuit. Iets had hem aangetrokken, ook al was hij eigenlijk op zoek geweest naar een huis met een paar garages. Ze was met hem mee gegaan voor de bezichtiging. Zodra ze het zag, was ook zij ervoor gevallen. De boerderij had zo'n twee hectare land, een hoop bijgebouwen en zelfs een paar oude kastunnels. Het was een ideale plek om planten te kweken en te zien of haar levenslange droom om plantenkweker te worden bestand was tegen de realiteit.

Het huis was beslist een bouwval waarin veel geld gestoken moest worden om er iets van te maken, maar Philly en haar opa vonden het niet erg 's winters in de grote oude boerenkeuken te wonen en de andere kamers af te sluiten. Voor haar opa was de oude, halfvergane Alvis die hij in een van de garages had aangetroffen de kers op de taart geweest. Ook in zijn eentje zou hij wel naar Engeland zijn gegaan, omdat hij heel hard een nieuw project nodig had en niet kon wachten om aan zijn familie te ontsnappen. Hij was naarstig op zoek naar afleiding om de eenzaamheid na de dood van zijn vrouw te doorbreken. Toen Philly, die alleen was meegegaan om hem bij de bezichtiging gezelschap te houden, had gezegd dat ze ook wilde komen, had het allemaal te ideaal geleken om te laten schieten.

Dat dergelijk onroerend goed uit de handen van projectontwikkelaars was gebleven, was een gevalletje Iers geluk. De boerderij had een landbouwbestemming, wat betekende dat niemand de bijgebouwen tot woningen kon ombouwen, zelfs niet tot vakantiehuisen. De verkoper had ervoor gezorgd dat zijn boerderij niet in verkeerde handen terecht zou komen. Bovendien had de bejaarde verkoper Philly en haar opa met een aardig gevonden toen ze voor de bezichtiging kwamen. Hij nodigde ze uit in zijn bouwvallige huis, gaf hun thee in verkleurde mokken en stond erop dat ze gingen zitten. Aangezien ze geen keus hadden, gingen ze op een bank zitten waarin ze wegzonken alsof het een veenmoeras was. Terwijl zij zich niet zonder hulp konden verroeren, onderwierp hij hen aan een kruisverhoor over hun plannen. Toen ze toegaven dat ze allebei op de loop waren voor een goedbedoelende maar bazige en conventionele familie, besloot hij dat hij hun bod zou accepteren, ook al was het niet het hoogste. (Dat vertelde hij hun destijds.) Hij zou zijn boerderij verzilveren en zijn laatste dagen doorbrengen op een kanaalschip.

Hij had gevraagd of ze het huis niet te veel wilden verbouwen, en daar waren ze mee akkoord gegaan. Ze hadden er geen probleem mee, ook al was het niet juridisch bindend. De kans was namelijk uitgesloten dat ze geld over zouden hebben voor iets anders dan het zo weerbestendig mogelijk maken van het huis.

Nu, drie jaar later, was de situatie niet veel anders. Ondanks het harde werk en het ongemak ('Eén doffe ellende', zoals Philly's met afschuw vervulde moeder het had omschreven), waren hun dromen nog steeds intact.

Het kostte Philly niet veel tijd om een stuk of twintig boeketten te maken, die ze allemaal in geïmproviseerde vazen zette:

jampotten, blikken en yoghurtpotjes. Hoewel de vazen nogal rustiek waren, hadden ze wel een kleine facelift gehad – een lik verf of een goede schrobbeurt – zodat ze er fris uitzagen, en niet alsof ze uit een enorme berg vuilnis bij het huis waren geplukt. (Want daar kwamen ze allemaal vandaan.) Een beetje oase, wat groene takjes (ze hield van het frisse gifgroen van vers lenteblad), verschillende soorten tulpen, donkere primula, een paar bloesemtakjes en voilà: ze had de informele boeketten waar mensen van hielden. Vervolgens verzamelde ze verschillende potten met uitlopende bloembollen: sterhyacinten, witte en blauwe druifhyacinten en een paar laatbloeiende mini-narcissen. Zo had ze iets wat op geen enkele tafel zou misstaan.

Haar aanbod was heel populair bij mensen die naar een etentje gingen. Ook bond ze grotere takken van hagen en bomen bij elkaar, die geliefd waren bij bloemschikkers. Aangezien ze soms werd ingeschakeld om de bloemen voor de kerk te doen, wist ze hoe moeilijk het was genoeg passend groen te vinden als je een keurig onderhouden tuin had, dus leverde zij het. Het was een mooie aanvulling op de potten met bloembollen die ze officieel verkocht maar niet echt veel opleverden. Met de boeketten en bossen groen maakte ze honderd procent winst.

Toen ze genoeg had gemaakt om haar kraam er aantrekkelijk uit te laten zien en zo'n vijftig pond extra te verdienen, liep ze terug naar het huis. Ze zag ernaar uit zich op te warmen. Daarna zou ze met haar moeder praten. Om klokslag zes uur ging de telefoon.

'O, schat, hoe gaat het?' vroeg Marion Doyle, die zoals gewoonlijk haar bezorgdheid om haar jongste dochter niet voor zich kon houden.

'Goed hoor, mam. En hoe gaat het met de jongens?' Haar

twee broers konden wél de goedkeuring van haar moeder wegdragen.

‘Prima. Ze werken hard. Maar vertel, hoe is het met jou?’

Zoals altijd voelde Philly zich voor het blok gezet. ‘Goed. Ik heb een hoop planten klaarstaan om morgen op de markt te verkopen. In de lente zijn er gelukkig veel toeristen en tweede-huisbezitters die hun tuin willen opfleuren.’

‘En je opa? Bakt hij nog steeds?’ In de wereld van haar moeder bakte een man niet.

‘Hij kan... Hij kan echt geweldig bakken. Je zou trots op hem moeten zijn.’

‘Dat ben ik ook. Ik vind het alleen een beetje vreemd. Het is jouw schuld, Philamena. Jij hebt hem op dat programma gewezen.’

Philly schoot in de lach. Ze vertikte het zich schuldig te voelen. ‘Ik had ook niet verwacht dat Groot na de *Bake off* zelf zou gaan bakken, maar hij is een natuurtalent! Mensen rekenen erop dat hij op zaterdagochtend op de markt staat. Hij verdient er heel aardig mee,’ besloot ze trots.

Haar moeder slaakte een zucht. ‘Nou ja, alles beter dan dat gepruts aan die oude auto van hem. Maar het is natuurlijk niks voor een man.’

‘Onzin,’ zei Philly, ook al wist ze dat haar moeder het nooit zou accepteren. ‘En in de winter is het sowieso beter voor hem, want de keuken is de warmste plek in huis.’

‘Maar schat, de keuken! Die is toch niet hygiënisch genoeg om in te bakken?’

‘Mam, je bent hier één keer geweest. Je moest eens weten wat we allemaal hebben veranderd. Hij voldoet nu aan de professionele standaard.’

Haar moeder reageerde niet. Philly wist dat ze zich inhield om niet voor de honderdste keer te zeggen dat de boerderij niet

geschikt was om in te wonen, ook al veranderden ze nog zo veel aan de keuken, en zeker niet voor een man van Seamus' leeftijd. De sfeer zou er alleen door verpest worden.

In plaats daarvan zei Marion: 'Nou, en heb je al een vriendje?'

'Nee, mam! Net zomin als de week ervoor.' Gelukkig kreeg ze niet weer te horen dat het huis te koud was voor haar opa, maar het nieuwe gespreksonderwerp beviel haar evenmin.

Haar moeder slaakte een zucht. 'Kom je in die uithoek eigenlijk wel leuke jongens tegen?' Marion had duidelijk geen hoge dunk van het gezellige stadje dat op nog geen vijf kilometer van de boerderij lag.

'Op het moment niet,' antwoordde Philly. Ze was het met haar moeder eens. Het zou leuk zijn om een paar jongens van haar eigen leeftijd te leren kennen. Eentje zou al genoeg zijn. Er werkte wel een jongen op de markt, bij de kaaskraam tegenover hen, maar ze was veel te verlegen om zelfs maar een stuk kaas bij hem te kopen. Dat liet ze aan Groot over. Maar dat hoefde haar moeder natuurlijk niet te weten. 'Ik ga in de pub vragen of ze iemand nodig hebben voor achter de bar,' ging ze door. 'Dat lijkt me een leuke manier om jonge mensen te ontmoeten.'

Marion humde afkeurend maar ging er niet op in. Ze wilde eerst nog iets anders kwijt voordat ze commentaar zou leveren op het plan van haar dochter om achter de bar te gaan staan. Tenslotte was ze ook niet te spreken over het serveerwerk dat Philly af en toe deed voor een luxecateringbedrijf. 'Je weet dat hier een leuke jongen op je wacht.'

'Mam, hij wacht niet op me. Hij heeft een vriendin.' De jongen in kwestie was ooit haar grote jeugdliefde, maar allesbehalve een avonturier. Hij had gekozen voor de zekerheid van een baan in de kantoorboekhandel van zijn ouders.

‘Als je terugkomt, kiest hij voor jou.’

‘Dat pleit dan niet voor hem. Maar alles goed met pap en jou?’

‘Jazeker. We maken ons alleen een beetje zorgen om jullie, stelletje dwarsliggers dat jullie zijn.’

Philly schoot in de lach. ‘Dat is nergens voor nodig, hoor. En hoezo, dwarsliggers? Groot is een respectabele heer van in de zeventig, en ik ben meerderjarig.’

‘Je bent drieëntwintig! Dat kun je geen verantwoordelijke leeftijd noemen.’

‘Mam, hoe oud was jij toen je met pap trouwde?’ Het was een schot voor open doel, aangezien ze het antwoord al wist.

‘Oké, ik was negentien. Maar ik was heel volwassen voor mijn leeftijd, terwijl jij pas twintig was toen je –’

‘Het komt allemaal goed, mam,’ onderbrak Philly haar moeder. ‘Mijn planten doen het goed en Groot is gelukkig. Wat wil je nog meer?’

‘Dat jullie terug naar Ierland komen! Maar ik weet dat dat niet gaat gebeuren.’ Marion zuchtte weer. ‘Ik ben blij dat het goed met jullie gaat. Nou, stel jullie volgende bezoek aan ons maar niet te lang meer uit.’

De volgende dag was het nog drukker dan gewoonlijk op de markt, die eens per week het centrum van de stad overnam. De kramen stonden voor oude, schilderachtige gebouwen, waaronder een eeuwenoude abdij die dienstdeed als parochiekerk en bijna zo groot was als een kathedraal. Buiten de abdij stond op dat moment een niet erg optimistisch stemmende thermometer waarop werd aangegeven hoeveel geld er nog nodig was om delen te repareren, al was de abdij nog steeds een fraai bouwwerk.

Nu het lente was geworden – volgens de kalender althans;

aan het weer was het niet echt te merken – trokken steeds meer vakantiehuseigenaren die in Londen hadden overwinterd naar hun huisje op het platteland, dat ze vervolgens wilden opfleuren. Ook was de markt een plek waar ze vrienden die op visite waren mee naartoe konden nemen, en aangezien je er bijna alles kon kopen wat je nodig had voor een weekendje entertainen, op een prettig milieuvriendelijke manier, bruipte het van bedrijvigheid. Waarschijnlijk dachten ze dat het acceptabeler was een tweede huis te hebben als je de plaatselijke nering steunde, nam Philly aan. En aangezien haar opa en zij er ook van profiteerden, zouden ze haar niet horen klagen. Ze hadden het bijna tot sluitingstijd druk. De jongen met de lange pony, die ze leuk vond, stond in de kaaskraam. Ook daar deden ze goede zaken.

Net toen ze op het punt stonden de boel bij elkaar te pakken, kwam een rijzige, aantrekkelijke vrouw van middelbare leeftijd naar hen toe, met donkerrood golvend haar dat in een stijlvolle bob was geknipt.

‘Hallo, goed dat ik je tref,’ zei ze. ‘Ik snak naar taart. En bloemen.’

‘Hallo, Lorna,’ zei Philly. ‘Ik zal de bloemen voor je inpakken.’

Lorna rommelde in haar tas. ‘Hoeveel krijg je van me?’

‘Laat maar zitten,’ zei Philly vastberaden. ‘Als ik de potjes maar terugkrijg. De bloemen kosten niks, weet je, en als beste klant van de kwekerij mag je ze gratis meenemen.’

‘O,’ zei Lorna. ‘Nu schaam ik me dat ik het heb gevraagd.’

‘Dat is nergens voor nodig. Oké, Groot, hoeveel moet Lorna voor de taart betalen?’

‘Is vijf pond te veel?’ vroeg hij.

‘Vijf pond is een koopje, dus pak maar in,’ antwoordde Lorna.

‘Sorry, maar je ziet er helemaal niet uit als iemand die veel taart eet,’ zei Seamus, terwijl hij de taart in een tas deed.

‘Toch is het zo. Nou ja, ik neem zo nu en dan een puntje. De rest snijd ik in plakken en doe ik in de vriezer. Als ik dan zin heb in een toetje, warm ik een stukje op in de magnetron en neem ik er wat ijs bij. Heerlijk.’

‘Klinkt goed,’ zei Philly. ‘Moeten wij ook eens proberen, Groot.’

‘In ruil voor mijn tip moet je me toch eens vertellen waarom je je opa Groot noemt. Ik vraag het me al langer af, maar ik durfde het niet te vragen.’

Philly was even stil. ‘Opa noemde me altijd kleintje toen ik nog een peuter was.’

‘En die bijdehante kleindochter van mij ging me toen Groot noemen,’ vulde Seamus aan. ‘Dat beviel me zo goed dat ik tegen mijn kleinkinderen zei dat ze me voortaan Groot mochten noemen. Dat vond ik minder belegen klinken dan opa.’

Lorna grinnikte. ‘Bedankt voor de uitleg. En hoe doen mijn salvia’s het?’

‘Heel goed, tot nu toe,’ zei Philly. ‘Wil je dit jaar ook weer ridderspoor?’

‘Graag. Vorig jaar stonden ze er prachtig bij. Heel indrukwekkend. Ik stuur je nog wel een lijstje met planten die ik binnenkort nodig heb. Dat had ik natuurlijk al veel eerder moeten doen, maar je weet hoe dat gaat.’

‘Toch jammer dat niet meer mensen van je tuin kunnen genieten,’ zei Philly.

‘Het is goddank niet mijn eigen tuin,’ zei Lorna. ‘Maar je hebt gelijk. We denken erover de tuin open te stellen voor publiek zodra de restauratie klaar is. Helaas is het nog te vroeg om er meer over te kunnen zeggen.’ Ze nam de taart en de bloemen aan, nam afscheid en liep verder.

Seamus keek haar na. ‘Wat een leuke vrouw is dat toch.’

‘Ja, hè?’ beaamde Philly. ‘Alleen een beetje te jong voor jou.’

‘Dat is waar.’

Terwijl ze de kraam begon op te ruimen, besepte ze dat haar moeder beter naar het liefdesleven van haar schoonvader had kunnen vragen, in plaats van naar de jongens in het leven van haar dochter.

2

De maandagmorgen daarop reikte Lorna's baas haar een kop thee aan en ging naast haar op de trap zitten. Voor hen lag een hobbelig stuk grond dat ooit, zo hoopte Lorna vurig, een fraai gazon zou worden. Achter hen stonden de hoge pilaren van een sierlijke façade die aan het werk van Palladio deed denken. Voor een landhuis was Burthen House aan de kleine kant, maar vergeleken met gewone huizen was het gigantisch. Het was opgetrokken uit de honingkleurige steen die in dat gebied veel voorkwam, en al moest er heel wat werk in worden gestoken om het echt elegant te maken, Lorna hield van de nogal vervallen schoonheid van het gebouw. Ze wist dat het ooit volledig gerestaureerd zou zijn, maar eigenlijk zag ze het liever zoals het nu was.

‘Goed,’ zei ze, ‘hoe ging het vrijdag met je date?’

Peter, heer en meester over al wat voor en achter hem lag, wat op dat moment allemaal werd gerestaureerd, slaakte een zucht. ‘Nou ja, eigenlijk...’ Hij maakte zijn zin niet af, slikte en voegde eraan toe: ‘Het ging geweldig.’

Lorna's hart sloeg over. 'O ja?' Peter was een optimistische internetdater; met zijn zevenenvijftig jaar ging hij achter vrouwen aan die twintig jaar jonger waren. Maar omdat hij nog steeds een goede bos haar en een goed gebit had, om nog maar te zwijgen van een landhuis, had hij keus genoeg. De meeste van zijn dates verliepen rampzalig. Als hij Lorna er naderhand over vertelde, moesten ze er altijd hartelijk om lachen. Tot nog toe was hij nog van geen enkele date ondersteboven geweest en waren Lorna's dromen ongeschonden gebleven.

Hij knikte. 'Ja. Naast beeldschoon was ze ook nog eens heel intelligent. Ze stelde precies de juiste vragen.' Hij nam een slokje koffie en zocht in zijn zak naar een pakje koekjes, dat hij aan Lorna gaf.

Ze nam er een. Als zijn dates misliepen, vond ze dat fijn. Ze wachtte geduldig tot hij inzag dat een vrouw van zijn eigen leeftijd, namelijk zij, veel beter bij hem paste. Ze hadden elkaar als kinderen leren kennen en het grootste deel van hun leven gescheiden van elkaar doorgebracht. Nu waren ze allebei single en op dezelfde plek, maar toch geen stel. 'Ga door,' zei ze. 'Wilde ze meer weten dan alleen hoe groot je landgoed is? Met andere woorden: checken of je echt rijk bent of alleen dik doet op die website?'

'Je bent een cynicus, Lorna. Wist je dat?'

'Het houdt me gezond,' antwoordde ze, en ze strekte haar benen voor zich uit. Er waren prima bankjes waarop ze hadden kunnen plaatsnemen, maar op de een of andere manier gingen ze altijd op de trap van Burthen House zitten, alsof ze nog kinderen waren.

'Nou, dit zul je leuk vinden om te horen!' ging Peter door. 'Ze wilde alles weten over de tuin en vroeg niet alleen naar de oude meesters en de sierplafonds.'

'Dat is een goed teken. Een vrouw met de juiste prioriteiten.'

‘Toen ik haar vertelde dat jij de tuin voor mij aan het restaureren bent, wilde ze alles weten over je plannen.’

‘En daar kon jij haar zeker alles over vertellen, hè?’ Lorna keek glimlachend naar hem op. Ze wist dondersgoed dat hij slechts oppervlakkig geïnteresseerd was in de tuin. Hij vond het geweldig om in een statig landhuis te wonen, maar met de praktische gang van zaken bemoeide hij zich amper.

‘Ik heb haar verteld wat ik wist,’ zei hij een tikje defensief. ‘Dat je de tuin al een paar jaar aan het restaureren bent en hoopt hem ooit in oude staat te kunnen herstellen.’

‘Met “ooit” sla je de spijker op zijn kop,’ zei Lorna. ‘Ik heb echt hulp nodig, anders komt het nooit af.’ Ze beseftte dat ze over de tuin bleef praten om te voorkomen dat hij zou uitweiden over zijn geweldige date.

Peter werkte niet mee. ‘Geen probleem. Je mag van mij extra personeel aannemen, als je wilt. Maar we hadden het over Kirstie.’

Lorna besloot dat ze genoeg moest nemen met het vooruitzicht van extra personeel. Als Peter nu nog niet wist dat zij de perfecte vrouw voor hem was, zou hij het waarschijnlijk nooit weten. ‘Oké, wat maakt haar zo veel leuker dan al die andere mooie jongedames met wie je uit bent geweest?’

‘Ze heeft hersens. Ze is freelance organisator van evenementen. Ze heeft van de Beatles gehoord, lacht om mijn grappen en is gewoon... briljant. En beeldschon.’

Lorna glimlachte om een zucht te onderdrukken. ‘Het lijkt me leuk haar te leren kennen.’

‘Nou, dat komt dan goed uit, want je gaat haar binnenkort ontmoeten.’

‘O ja? Wanneer?’

‘Zodra ik het geregeld heb. Ik ga een dinertje organiseren en wil mijn moeder ook uitnodigen.’ Er verscheen een nauwelijks

zichtbare fronsrimpel boven zijn aristocratische neus. ‘Het lijkt me beter dat ze moeder zo snel mogelijk ontmoet, anders wordt het moeilijk.’

‘Denk je?’

Hij wapperde met zijn hand. ‘Natuurlijk! Je kent haar toch. Ze is een enorme snob en kan behoorlijk vinnig zijn tegen mensen die ze niet mag.’

Lorna kende haar inderdaad. Peters moeders, Lady Anthea Leonard-Stanley, was een vriendin van haar. Anthea en Lorna’s moeder waren vroeger goede vriendinnen van elkaar geweest, en zijzelf had ook altijd goed met haar kunnen opschieten. Het was Anthea die haar aan de baan van tuinontwerper en restaurateur (en vooral van onkruidwieder en spitter) bij Burthen House had geholpen. Ze was heel vriendelijk, maar had geen geduld met domoren. Lorna zou haar geen snob willen noemen, ook al kon ze behoorlijk uit de hoogte doen tegen de in haar ogen ongeschikte vriendinnen van haar zoon.

‘En komen er meer mensen dan alleen Kirstie en jij, Anthea en ik?’ Ze moest er niet aan denken dat ze maar met z’n vieren zouden zijn.

Peter kennelijk ook niet. ‘Goeie god, nee! Het wordt een vrij grote groep. Kirstie kent iemand die wil cateren, dus we moeten alleen nog iemand zien te vinden die kan helpen met serveren.’

Lorna fronste haar wenkbrauwen. ‘Peter, je hebt haar pas één keer gezien, en dan praat je al over “we” en samen een dinerje geven? Loop je niet te hard van stapel?’

Hij keek Lorna aan, en zij keek terug. Ze zou willen dat ze hem niet zo aantrekkelijk vond. Als zevenjarige had ze een oogje op hem gehad, en ook al hadden ze elkaar het grootste deel van de tussenliggende jaren niet gezien omdat ze beiden getrouwd waren, ze voelde nog altijd veel voor hem.

Hij was er duidelijk niet bij met zijn gedachten. ‘Na onze

date heb ik haar veilig thuisgebracht, en eenmaal thuis heb ik haar nog gebeld om haar welterusten te wensen. We hebben urenlang gepraat.’

Lorna’s hart zakte haar in haar Hunter-kaplaarzen. Dit klonk wel heel serieus. Ze herinnerde zich de keren dat ze iemand had ontmoet en niet wilde dat er een eind aan het gesprek kwam.

‘Daarna hebben we het hele weekend samen doorgebracht. Reg heeft haar zondagavond pas weer teruggebracht naar huis.’

Reg was Peters chauffeur. ‘Oké, je bent dus verliefd.’ Ze probeerde opgewekt te klinken en was er vrij zeker van dat ze daarin was geslaagd.

‘Ja!’ Voor het eerst die dag keek hij haar echt aan. ‘Ben je blij voor me?’

Lorna nam een slok van haar koffie om zichzelf de tijd te geven zich te herpakken. ‘Als jullie bij elkaar passen en van elkaar houden op een manier die bestendig is, ben ik blij voor je. Dat is toch vanzelfsprekend?’

‘O, gelukkig, want ik vraag me wel eens af... Nou ja, je weet wel.’ Hij zweeg.

Lorna kende hem goed genoeg om te weten dat hij zich afvroeg of ze nog romantische gevoelens voor hem had. Dat idee moest ze uit zijn hoofd praten, vooral omdat het waar was.

Ze lachte en hoopte maar dat het geamuseerd klonk, en niet alsof hij haar in verlegenheid had gebracht. ‘Peter! Toegegeven, toen ik zeven was had ik een oogje op je, maar dat is lang geleden.’

‘Dus je bent écht blij voor me?’

‘Natuurlijk!’ Ze had gewoon wat tijd nodig. Als je van iemand hield, wilde je tenslotte het beste voor die persoon.

‘Gelukkig. Mijn moeder heeft altijd gehoopt dat wij iets met

elkaar zouden krijgen. Ze zou het me nooit vergeven als ik je hart zou breken.'

Deze keer klonk haar lach een tikje minder gespannen. Ze had zich altijd afgevraagd of Anthea wist wat ze voor Peter voelde. 'Wil je dat ik bij haar langsga om te zeggen dat ik er niet mee zit?'

'Zou je dat willen doen? Dat zou ik heel fijn vinden. Het wordt al moeilijk genoeg om haar aan mijn kant te krijgen zonder dat ze denkt dat Kirstie mij voor je neus heeft weggekaapt.'

'Dat kan ik me voorstellen.' Na een korte aarzeling voegde ze eraan toe: 'Heb je al een datum voor het dinertje?' Ze was benieuwd of ze het te druk hadden gehad met vrijen en het uitwisselen van hun levensverhalen om praktische zaken te regelen, maar hield zich in. Ze moest voorkomen dat ze iets zei waaruit hij kon afleiden dat ze nog iets voor hem voelde.

'We dachten aan volgende week zaterdag. Ben je dan vrij?'

Lorna pakte haar telefoon en keek in haar agenda, ook al wist ze dondersgoed dat ze die dag vrij was. 'Zo te zien wel.'

'Weet jij toevallig iemand die kan helpen met serveren?'

'Zou je niet beter een persoonlijke assistent kunnen aannemen? Je kunt het je veroorloven en het zou je leven een stuk aangenamer maken. Het mijne trouwens ook.'

Er verscheen een glinstering in zijn ogen. 'Waarom zou ik, als ik straks een liefvallige vrouw heb die die taak op zich kan nemen?'

Ze glimlachte ten teken dat ze wist dat het grappig bedoeld was. 'Zie het als een overgangsmaatregel, totdat je een liefvallige vrouw hebt.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Ik weet zeker dat het niet nodig is. Kirstie is de ware. Ik kan niet wachten tot je haar ontmoet. Ik weet zeker dat jullie goed met elkaar kunnen opschieten.'